

Hanneke Tinor-Centi | 7 december 2017 | 8-11 minuten leestijd

HAN BEKKERS

‘Anderen uit intrinsieke overtuiging in beweging krijgen, dát is leiderschap’

Han Bekkers is een visionair met idealen en vatte zijn visie en gedachten samen in het boek [De druppel en de oceaan](#). Handboek voor persoonlijk leiderschap. Een gesprek met Han Bekkers over zijn ideeën, zijn boek en zijn leven.

Allereerst vraag ik Han wat de reden was om ‘De druppel en de oceaan’ in een gewijzigde versie uit te brengen. Han vertelt dat er inhoudelijk niet veel veranderd is. ‘Het boek is opnieuw geredigeerd, geactualiseerd én ingekort. Het is daardoor krachtiger geworden zonder de onderliggende boodschap te wijzigen. Dat was ook niet nodig, want die staat nog onverminderd overeind’, aldus de auteur.

Han Bekkers heeft veel van zijn inzichten opgedaan tijdens zijn dienstbetrekkingen binnen het Openbaar Bestuur. Ik wil graag van hem weten of daar misstanden of juist veel lichtende voorbeelden aan ten grondslag lagen. Han reageert: ‘Mijn werkzame leven heeft zich geconcentreerd op het begeleiden van mensen en organisaties in hun ontwikkeling. Daarbij viel het

mij op hoe moeilijk het is om te veranderen, zelfs als mensen de veranderingen zagen, dit nodig vonden en zelf wilden. We weten allemaal hoe lastig het is om je gedrag te veranderen, zelfs wanneer je dat graag wilt. Denk maar aan alle tevergeefs gemaakte goede voornemens. Dus ben ik gaan onderzoeken hoe dat komt en waar een succesvolle verandering dan wel begint. Ik heb geleerd dat de beslissingen die je neemt voor het overgrote deel onbewust tot stand komen. Je onderbewustzijn bepaalt dus eigenlijk je handelen. Mijn zoektocht eindigde in het aangeven van wegen hoe men zijn onderbewustzijn opnieuw kan programmeren om zo tot een nieuw kader te komen richting verantwoorde beslissingen.'

Han illustreert zijn antwoord met een voorbeeld: 'Stel, je wilt fitter zijn en meer sporten. Elk goed voornemen strandt echter in een gebrek aan discipline. Door de waarde van 'gezondheid' in te prenten en je deze eigen te maken, zal elk besluit dat je neemt vergezeld gaan van deze waarde. Het niet gaan sporten wordt op die manier erg moeilijk, omdat je je bewust zult zijn van je verlangen naar gezonder zijn. Je kunt natuurlijk gaan mediteren en op die manier wellicht komen tot een andere zijnstoestand en zo je onbewuste programma aanpassen. Ik heb echter ontdekt dat je, door actief te focussen op een nieuwe gewenste waarde, binnen enkele weken zo'n waarde in je systeem kunt verankeren, waarna je je bij alle beslissingen bewust bent van jouw waarde op dat gebied en zo verantwoordelijkheid over je leven kunt nemen. Dat je fouten maakt hoort bij je leven, maar je hebt wel verantwoordelijkheid te nemen door je zoveel mogelijk bewust te worden van wat voor jou belangrijk is in je leven, zodat je steeds meer handelt naar deze waarden.'

Ik laat het antwoord van Han op mij inwerken en richt mijn aandacht voor even op mijn Spa. Enfin, later verder over nadenken. Dit inspireert me wel tot de vraag wat de betekenis van het boek is in het licht van deze tijd?

Han wijst mij allereerst op de prachtige spreuk van Kabir die in het begin van het boek staat: 'Iedereen weet dat de druppel opgaat in de oceaan, slechts weinigen weten dat de oceaan opgaat in de druppel'.

Han: 'In deze tijd waarin versplintering, vijanddenken en nationalisme de kop op steekt ten koste van vrij verkeer van mensen en goederen en internationale samenwerking, is het belangrijk te beseffen dat we geen andere keus hebben

dan met elkaar op een goede manier samen te leven. Als we dit vergeten dan gaat iedereen voor zichzelf en worden de problemen die nu op ons afkomen en die wel met elkaar samenhangen zonder zich te bekommeren om landsgrenzen of bevolkingsgroepen, onhanteerbaar. Ik denk dan aan het klimaatvraagstuk, de vluchtelingen crisis, de georganiseerde criminaliteit en het terrorisme. Als de globalisering verdwijnt in het maatschappelijke en economische verkeer dan verdwijnt ook onze toekomst en die van onze kinderen’.

Nieuwsgierig geworden vraag ik hoe deze gedachtegang in het boek tot uitdrukking wordt gebracht.

‘Op twee manieren. Op de eerste plaats door bewustzijn te creëren met betrekking tot de situatie waarin we verzeild zijn geraakt. En op de tweede manier door een alternatief te bieden. Dat alternatief heeft zeker kans van slagen. Ik schat dat zeker 100 miljoen mensen zich inmiddels diepgaand bewust zijn van zichzelf en de situatie in onze wereld. Dat bewustzijn verliezen ze nooit meer. Het kunnen alleen maar meer mensen worden. Ik geef in mijn boek een weg naar bewustzijn aan. Het is in eerste instantie een persoonlijk vraagstuk, maar door het te verbinden met anderen krijgt het een toekomstvolle betekenis.’

Ik heb het boek gelezen en kan bevestigen dat het een krachtige opening biedt om te voorkomen dat we afglijden. Ik begrijp ook dat onder meer deze actualiteit het boek in de top 3 van de beste managementboeken ooit heeft gebracht. Toch kan ik mij voorstellen dat de sceptici onder ons, hun bedenkingen hebben; die heb ik ook en ik leg Han voor dat ik zijn verhaal enerzijds overtuigend vind, maar dat ik tegelijkertijd benieuwd ben waar zijn eigen overtuiging op gebaseerd is? Han legt uit: ‘Ik heb zelf periodiek waarden geformuleerd die voor mij belangrijk zijn. Ik heb gemerkt dat er daarmee bewustzijn ontstaat en ik bij elke handeling weet heb van die waarde. Zo kan ik er dus verantwoordelijkheid voor nemen, want ik kan nooit meer zeggen: Dat heb ik niet geweten, of dat heb ik niet beseft. Verder heb ik in mijn werk in organisaties gezien dat, daar waar het gesprek over waarden is gevoerd, je heel vanzelfsprekend situaties kunt evalueren en dat het leerproces versnelt omdat mensen herkennen wat er is gebeurd en dat het niet in overeenstemming was met de door henzelf geformuleerde waarden. Ook het elkaar aanspreken is dan veel gemakkelijker.’

Een ander onderwerp dat ongetwijfeld weerstand op zal wekken is het feit dat Han voorstander is van een vrij verkeer van mensen. Zeker gezien het huidige tijdsbeeld en de houding ten opzichte van 'vreemdelingen', zal lang niet iedereen het daar mee eens zijn. Tegenwerpingen zullen voornamelijk afkomstig zijn van hen die er vrees voor hebben dat er dan nog veel meer vluchtelingen naar Nederland zullen komen. Ik vraag Han daarnaar en hij antwoordt: 'Het kan zeker zo zijn dat er meer mensen naar Europa komen. Maar het belangrijkste is dat je door de vrijheid van verkeer juist hun eigen verantwoordelijkheid benadrukt. Als ze hier naar toe komen zullen ze zelf moeten zorgen voor huisvesting en inkomen. In gevallen dat dat (nog) niet kan, kunnen ze een aanvraag doen voor hulp. Dan wordt de aanvraag dus geen verzoek om verblijf, maar om leefkosten. Dat is een heel andere situatie en per definitie tijdelijk, waar een verblijfsvergunning permanent is. In plaats van eiser te worden als je asielaanvraag wordt behandeld of is goedgekeurd, blijf je juist vrager tot je op eigen benen kunt staan. Maar deze gedachte vraagt nog wel nadere uitwerking en detaillering uiteraard. Bedenk dat we in Europa al vrij verkeer hebben en dat niet tot enig probleem heeft geleid. In tegendeel zelfs.'

Terug naar de mens áchter het boek. Han heeft een veeleisende baan en een gezinsleven. Ik vraag hem hoe hij zijn aandacht daar tussen verdeelt. Ofwel, wanneer hij de tijd neemt om te schrijven.

Zijn antwoord bevestigt iets wat ik al voorzichtig heb begrepen. Er komt een nieuw boek! Han: 'De kwestie tijd is inderdaad geen eenvoudige. Ik heb echter in 2015 en 2016 een periode tussen twee werkkringen in kunnen lassen, waarin ik 'De druppel en de oceaan' heb herzien en tevens een nieuw boek, een roman dit keer, heb kunnen schrijven. Daarnaast gebruik ik de 'stille' maanden, zoals de zomer, om te schrijven. Het probleem is dat je niet even een uurtje kunt schrijven, maar echt de tijd moet nemen om voldoende diepgang in je denken en voelen te krijgen.'

Ik tracht Han nog wat bijzonderheden te ontfoetselen over zijn nieuwe boek, maar veel meer dan dat ook hier zijn idealen en gedachtengoed opnieuw een voorname rol spelen, wil hij nog niet kwijt. Wél dat het een roman wordt.

Gedurende ons gesprek, heb ik inmiddels zelf kunnen ervaren dat Han niet alleen een begenadigd schrijver is, maar ook uiterst boeiend en

enthousiasmerend kan vertellen. Het zal dan ook niemand verbazen dat hij met regelmaat lezingen en workshops geeft. Ik vraag Han naar zijn aanpak.

‘Mijn workshops of lezingen zijn in elk geval altijd interactief, omdat ik niet geloof in een zinvolle kennisoverdracht zonder eigen ervaringen. Uitgangspunt is dat mensen zelf ervaren wat ik bedoel met mijn filosofie, waarin waarden, visie en gedrag onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. In lezingen en workshops laat ik mensen, afhankelijk van de tijd die we met elkaar hebben, diepgaand proeven aan wat het betekent om waarden te hebben, in andere woorden ‘Wat is echt belangrijk?’ Of ‘Waar sta je voor?’ en van daaruit te leven, wat de betekenis is van een visie, ofwel ‘Waar ben je op uit?’, en hoe verbindt je beide met je dagelijkse gedrag en handelen.’

Ik doe nog één poging Han wat meer te laten vertellen over zijn nieuwe boek; het lukt. Zijn roman heeft de werktitel ‘Reis naar de bron’ meegekregen. Han is dit boek gaan schrijven om, vanuit het gedachtegoed van ‘De druppel en de oceaan’ een ander lezerspubliek te bereiken door de romanvorm te kiezen. Uiteindelijk is dat boek een geheel eigen leven gaan leiden en heeft het zichzelf feitelijk geschreven. Er bleek zoveel stof naar boven te komen dat het waarschijnlijk een trilogie wordt. Het eerste deel is inmiddels vrijwel gereed en wacht op het laatste werk van een redacteur en een corrector.

Ik bedank Han heel hartelijk voor het inspirerende gesprek. Hij heeft mij in elk geval meer dan voldoende stof tot nadenken gegeven. Wanneer u meer wilt weten, dan is het lezen van zijn boek een voor de hand liggende volgende stap.

[Hanneke Tinor-Centi](#) (1960), eigenaar van [HT-C Communicatie en Marketing](#), tekstschrijver, [boekrecensent](#) en boekmarketeer.